

Ὁ φιλικὸς Ἀντώνιος Π. Κομιζόπουλος Φιλιππουπόλιτης.

Περὶ τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἀνδρὸς ἐγράφησαν ἱκανὰ (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», ἔτ. 1931, Γ', παράρτ. σελ. 128—139.—*Μεζεβίση*, Ἀρετὴ παραδειγματικὴ, Ἀνατολ. Ἐπιθεώρ. Ἀθηνῶν. ἀρ. 261, Ἰουλ. 15 ἔτ. 1886.—*Δάμπρον Ἐννάλη*, Ἑλληνισμός, ἔτ. 1929, σελ. 636). Τούτοις προσθετέον καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Ἐσφαλμένως ἐνομίσθη καὶ ἐγράφη ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο *Παῦλος*. Ἡ ἐπὶ τοῦ χρυσοτεύκτου περιβλήματος τοῦ ἀφιερωθέντος εἰς τὸν ἐν Φιλιππουπόλει μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης βαρυτίμου ἱεροῦ Εὐαγγελίου, (ὑπερ εὐτιχῶς διασώζεται καὶ σήμερον ὡς μέγα κειμήλιον), ἀφιέρωσις ἔχει ἀργυροῦ, κεφαλαίως γράμμασιν ᾗδε: «Ἀφιέρωσις ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Κομιζοπούλου εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Φιλιππουπόλεως εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίνης εἰς μνημόσυνον ἑαυτοῦ καὶ τῶν γονέων του *Παναγιώτου* καὶ *Μελάγχω* καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐν Μόσχα 1843 Μαΐου κγ'». Ἐπαναλαμβάνεται δὲ ἡ ἀφιέρωσις ἐν τῇ πρώτῃ ἀγράφῳ τοῦ Εὐαγγελίου σελίδι συντεταγμένη καὶ ἰδιοχείρως γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ τότε μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως Νικηφόρου τοῦ Λεσβίου, ὅστις καὶ ὑπογράφεται.

Ἐκ τῆς ἀφιέρωσεως τεκμηριοῦται ὅτι ἡ μητηρ του *Μελάγχω* (λίαν εἰθισμένον ὄνομα ἄλλοτε παρὰ ταῖς Ἑλληνεῖς Φιλιππουπόλεως) χηρέυσασα ἦλθεν εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἔμεινεν ὄρφανὸς ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ, διότι ἀναγορευθεὶς μαῖστωρ ἀμπατζῆς τῷ 1783 ἀναγράφεται ἐν τῷ τῶν ἀμπατζῆδων κώδικι (Βιβλ. Π, σελ. 13) ὡς ἀδελφὸς τοῦ προσηβυτέρου του ἀδελφοῦ *Κομιζόγλου*, γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς τοῦ ἐκλιπόντος ἤδη *Παναγιώτου*. Ὁ ἀνώνυμος ἀδελφὸς του παρομείνας ἐν Φιλιππουπόλει διεφύλαξε τὸ ἐπώνυμόν του *Κομιζόγλου*, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐξάδελφοί του, ὁ δὲ ἀποδημήσας εἰς Μόσχαν Ἀντώνιος καὶ ὁ εἰς Ἰάσιον νεώτερός του ἀδελφὸς *Γεώργιος* μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς *Κομιζόπουλος*. Περὶ τοῦ ἐν Ἰασίῳ Γεωργίου (Π) Κομιζοπούλου γίνεται μνεῖα ἐν τῷ κώδικι τῆς μητροπόλεως τοῦ Νικηφόρου τῇ 20ῇ Μαΐου 1851, σελ. 37. (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», τόμ. ΙΒ' ἔτ. 1939, σελ. 115 § 3, β').

Ὁ Ἀντώνιος κατὰ τὸ 5ον ἄρθρον τῆς διαθήκης του ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κεντρικὴν σχολήν, ἣν καὶ ζῶν περιοδικῶς χρηματικῶς ἐβοήθησε, καὶ εἰς τὰς πέντε ἐκκλησίας τῆς γενετείρας του Φιλιππουπόλεως, τ. ἔ. εἰς τὴν τῆς μητροπόλεως τῆς ἁγίας Μαρίνης, τῆς ἁγίας Κυριακῆς, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης γρόσια διατιμήσεως ἑκατὸν δέκα χιλιάδας (ἀρ. 110.000). (Κώδιξ μητροπόλεως Νικηφόρου ἐτῶν 1849—1859 τῶν ἐξερχομένων ἐγγράφων, σελ. 52—53, ἐνθα ἀναγράφονται ἢ τε πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταν-

Κ. Μ. Ἀποστολίδου
 «Θρακικά» Α'
 τ. 27/1940
 ν. 429-430

τινουπόλει πληρεξουσίου παρακλητικῆ τῆς κοινότητος ἐπιστολῇ καὶ τὸ ἐπιτροπικὸν πληρεξούσιον αὐτῶν πρὸς παραλαβὴν τοῦ κληροδοτήματος παρὰ τοῦ αὐτόθι Ν. Μανιάκη).

Κ. ΜΥΡΤ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Βίος Ἀθανασίου Πατριάρχου.—Κατόπιν τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βίου καὶ πολιτείας Ἀθανασίου Α' (σελ. 56—107 τοῦ παρόντος) ἀνέγνωσα τὸν ὑπὸ τοῦ Delehaye δημοσιευθέντα βίον τοῦ ἁγίου, ἐν «Mélanges d'archéologie et d'histoire» v. 17, p. 47—75 et 39—45. Ὁ Delehaye ἔλαβεν τοῦτον ἐκ τοῦ Βαρβερνίου κώδικος ἀχρονολογήτως καὶ ρητῶς λέγει ὅτι δὲν ἐξητάσθη ἢ ἐν χειρογράφῳ κώδικι τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Ὅρους Παντοκράτορος ὑπάρχουσα βιογραφία τοῦ ἁγίου, ὑπὸ Γεωσῆφ Καλοθέτου συγγραφείσα, περὶ ἧς ποιεῖται μνείαν ὁ Μ. Γεδεών ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ 1884 σελ. 223, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι δὲν εἶδε ποσῶς τὸν ρηθέντα κώδικα τῆς Μονῆς Παντοκράτορος.

ΑΡΧΙΜ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΝΟΣ

Τουρκικὴ παράδοσις διὰ τζαμί Διδυμοτείχου.—Ὁ κ. Ἀβρ. Ν. Παράζογλου εἰς τὸν δέκατον τόμον (1940) τοῦ Μακεδονικοῦ Ἡμερολογίου γράφων διὰ τὰ «Στοιχεῖα τῆς Τουρκικῆς Λαογραφίας» εἰς σελ. 212 ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: Ἀναφέρουν ὅτι τὸ «Γαϊρσίτσα-τζαμί» στὸ Διδυμότειχον ἔχει κτισθῆ ἀπὸ μιὰ μαμή, μὲ χρήματα κερδισμένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα κ' ὅτι μέσα κατοικεῖ ἕνα κάπριο στοιχειό, σὲ μορφῇ ὄρνιθας. Τίς νύχτες, λέγουν, ἀκούονται πάντα φωνῆς κλώσσης ὄρνιθας πὸ ὅμως μόλις μπεῖ μέσα στὸ τζαμί ἄνθρωπος στήματόν ἀμέσως».

Ἡ ἐπαρχία Λέρκων.

Παροράματα IB' τόμου.

Σελὶς 171, στ. 20, ν' ἀναγνωσθῆ: ἀπέβγαζον ἕως ἐδῶ.

- » » » 21, νὰ ἀπαλειφθῆ.
- » » » 23, νὰ προστεθῆ, Μαυρογένης τὸ 1786 φεύγων.
- » 172, » 22, ἀντὶ 60 οἰκογενείας.
- » 180, » 21, νὰ προστεθῆ, ἔπειτα ὁ Γ. Γλυκέας ἀπὸ τὰ Ταταῦλα.
- » 184, » 23 » Τελευταίως νέον μικρὸν χωρίον, πλησίον τοῦ Ἀμπαρλῆ καὶ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ ὑπαγόμενον, ὠνομάσθη Ἀβδζιλάρ.

Ὁ φιλικὸς Ἀντώνιος Π. Κομιζόπουλλος Φιλιππουπολίτης.—
Περὶ τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἀνδρὸς ἐγράφησαν ἱκανὰ (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», ἔτ. 1931, Γ', παράρτ. σελ. 128—139.—*Μεξεβέρη*, Ἀρετὴ παραδειγματική, Ἀνατολ. Ἐπιθεώρ. Ἀθηνῶν. ἀρ. 261, Ἰουλ. 15 ἔτ. 1886.—*Δάμπρον Ἐννάλη*, Ἑλληνισμός, ἔτ. 1929, σελ. 636). Τούτοις προσθετέον καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Ἐσφαλμένως ἐνομισθῆ καὶ ἐγράφη ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο *Παῦλος*. Ἡ ἐπὶ τοῦ χρυσοτεύκτου περιβλήματος τοῦ ἀφιερωθέντος εἰς τὸν ἐν Φιλιππουπόλει μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης βαρυτίμου ἱεροῦ Εὐαγγελίου, (ὅπερ εὐτιγῶς διασφύζεται καὶ σήμερον ὡς μέγα κειμήλιον), ἀφιέρωσις ἔχει ἀργυροῦ, κεφαλαίως γραμμασιν φθε: «Ἀφιέρωσις ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Κομιζοπούλου εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς Φιλιππουπόλεως εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Μαρίνης εἰς μνημόσυνον ἑαυτοῦ καὶ τῶν γονέων του *Παναγιώτου* καὶ *Μελάγχρου* καὶ Ἀλεξάνδρου, ἐν Μόσκβᾳ 1843 Μαΐου κγ'». Ἐπαναλαμβάνεται δὲ ἡ ἀφιέρωσις ἐν τῇ πρώτῃ ἀγράφῳ τοῦ Εὐαγγελίου σελίδι συντεταγμένη καὶ ἰδιοχείρως γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ τότε μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως Νικηφόρου τοῦ Λεσβίου, ὅστις καὶ ὑπογράφεται.

Ἐκ τῆς ἀφιερώσεως τεκμηριούται ὅτι ἡ μήτηρ του *Μελάγχρου* (λίαν εἰθισμένον ὄνομα ἄλλοτε παρὰ ταῖς Ἑλληνιστὶ Φιλιππουπόλεως) χηρέυσασα ἦλθεν εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ τοῦ *Αλεξάνδρου*. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ἀντώνιος ἔμεινεν ὀρφανὸς ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ, διότι ἀναγορευθεὶς μαΐστωρ ἀμπατζῆς τῷ 1783 ἀναγράφεται ἐν τῷ τῶν ἀμπατζήδων κώδικι (Βιβλ. Π, σελ. 13) ὡς ἀδελφὸς τοῦ πρεσβυτέρου του ἀδελφοῦ *Κομιζόγλου*, γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς τοῦ ἐκλιπόντος ἤδη *Παναγιώτου*. Ὁ ἀνώνυμος ἀδελφὸς του παραμείνας ἐν Φιλιππουπόλει διεφύλαξε τὸ ἐπώνυμόν του *Κομιζόγλου*, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐξάδελφοί του, ὁ δὲ ἀποδημήσας εἰς Μόσχαν Ἀντώνιος καὶ ὁ εἰς Ἰάσιον νεώτερός του ἀδελφὸς *Γεώργιος* μετέτρεψαν αὐτὸ εἰς *Κομιζόπουλλος*. Περὶ τοῦ ἐν Ἰασίῳ Γεωργίου (Π) Κομιζοπούλου γίνεται μνεῖα ἐν τῷ κώδικι τῆς μητροπόλεως τοῦ Νικηφόρου τῇ 20ῇ Μαΐου 1851, σελ. 37. (ἴδε *Μυρτ. Ἀποστολίδου*, «Θρακικά», τόμ. ΙΒ' ἔτ. 1939, σελ. 115 § 3, β').

Ὁ Ἀντώνιος κατὰ τὸ ἕν ἄρθρον τῆς διαθήκης του ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κεντρικὴν σχολὴν, ἣν καὶ ζῶν περιοδικῶς χρηματικῶς ἐβοήθησε, καὶ εἰς τὰς πέντε ἐκκλησίας τῆς γενετείρας του Φιλιππουπόλεως, τ. ῥ. εἰς τὴν τῆς μητροπόλεως τῆς ἁγίας Μαρίνης, τῆς ἁγίας Κυριακῆς, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης γρόσια διατιμήσεως ἑκατὸν δέκα χιλιάδας (ἀρ. 110. 000). (Κώδιξ μητροπόλεως Νικηφόρου ἐτῶν 1849—1859 τῶν ἐξερχομένων ἐγγράφων, σελ. 52—53, ἐνθα ἀναγράφονται ἢ τε πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταν-

Κ. Μερσίλις
Ἀποστολίδου:
«Θρακικά» Α Β
7. 11. 1940
σ. 429-430

τινουπόλει πληρεξουσίου παρακλητικῆ τῆς κοινότητος ἐπιστολῇ καὶ τὸ ἐπιτροπικὸν πληρεξούσιον αὐτῶν πρὸς παραλαβὴν τοῦ κληροδοτήματος παρὰ τοῦ αὐτόθι Ν. Μανιάκη).

Κ. ΜΥΡΤ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Βίος Ἀθανασίου Πατριάρχου.—Κατόπιν τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βίου καὶ πολιτείας Ἀθανασίου Α' (σελ. 56—107 τοῦ παρόντος) ἀνέγνωσα τὸν ὑπὸ τοῦ Delehaye δημοσιευθέντα βίον τοῦ ἁγίου, ἐν «Mélanges d'archéologie et d'histoire» v. 17, p. 47—75 et 39—45. Ὁ Delehaye ἔλαβεν τοῦτον ἐκ τοῦ Βαρβερινίου κώδικος ἀχρονολογήτως καὶ ρητῶς λέγει ὅτι δὲν ἐξητάσθη ἢ ἐν χειρογράφῳ κώδικι τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους Παντοκράτορος ὑπάρχουσα βιογραφία τοῦ Ἁγίου, ὑπὸ Ἰωσήφ Καλοθέτου συγγραφείσα, περὶ ἧς ποιεῖται μνείαν ὁ Μ. Γεδεών ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ 1884 σελ. 223, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι δὲν εἶδε ποσῶς τὸν ρηθέντα κώδικα τῆς Μονῆς Παντοκράτορος.

ΑΡΧΙΜ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΝΟΣ

Τουρκική παράδοσις διὰ τζαμί Διδυμοτείχου.—Ὁ κ. Ἀβρ. Ν. Παπάζογλου εἰς τὸν δέκατον τόμον (1940) τοῦ Μακεδονικοῦ Ἡμερολογίου γράφων διὰ τὰ «Στοιχεῖα εἰς τὴν Τουρκικὴν Λαογραφίαν» εἰς σελ. 212 ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: Ἀναφέρουν ὅτι τὸ «Γιορτίζο τζαμί» στὸ Διδυμοτεῖχον ἔχει κτισθῆ ἀπὸ μιὰ μαμή, με χρήματα κερδισμένα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα κα' ὅτι μέσα κατοικεῖ ἕνα κάποιον στοιχειό, σὲ μορφή ὄρνιθας. Τὶς νύχτες, λέγουν, ἀκούονται πάντα φωνῆς κλώσσης ὄρνιθας πού ὅμως μόλις μπεῖ μέσα στὸ τζαμί ἄνθρωπος σταματοῦν ἀμέσως».

Ἡ ἐπαρχία Δέρκων.

Παροράματα ΙΒ' τόμου.

Σελὶς 171, στ. 20, ν' ἀναγνωσθῆ: ἀπέβγαζον ἕως ἐδῶ.

- » » » 21, νὰ ἀπαλειφθῆ.
- » » » 23, νὰ προστεθῆ, Μαυρογένης τὸ 1786 φεύγων.
- » 172, » 22, ἀντὶ 60 οἰκογενείας.
- » 180, » 21, νὰ προστεθῆ, ἔπειτα ὁ Γ. Γλυκέας ἀπὸ τὰ Ταταῦλα.
- » 184, » 23 » Τελευταίως νέον μικρὸν χωρίον, πλησίον τοῦ Ἀμπαρλῆ καὶ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ ὑπαγόμενον, ὠνομάσθη Ἀβδζιλάρ.

Ο φιλικός Αντώνιος Π. Κομζόπουλος Φιλιππουπόλιτης

Περί τού εθνικού λόλου αδελφίς εγγράμμοις ἱκανοί (ἴδε. Μυρτ. Αποστολίδου, Θρακική, ἔτ. 1931, Σ' παραρτ. σελ. 128-129. - Μετεβίβα, ἄρτι παραδειγματική, ἄναρχ. ἐπιθεώρ. Ἀθηνῶν, ἀρ. 261, ἴουλ. 15 ἔτ. 1886. - Λαμπρόν ἑνώσιον, ἑλληνισμός, ἔτ. 1929, σελ. 636). Σοῦβις προσθέτων καὶ τῆ ἀνώλουθα.

Ἐσομαρτίως ἐνομήσθη καὶ ἐγγράφη δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐνομαζέτω Παῦλος. Ἡ ἐστὶ τῷ χρυσολεύκῳ περιβήματος τῷ ἀγιωτάτῳ εἰς τὸν ~~ἐκκαμφορῶν~~ ἢ φιλιππουπόλι μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς ἀγίας Μαρτίως βαρυλίμων ἱεροῦ ἐξαγγελίου (ὅσπερ ἐλικῶ διασφάει καὶ σήμερον καὶ μετὰ μεμνήστον) ἀγιώ-
ρωσις ἔχει ἀργυροῖς, μεγαλοῖς γράμμασι ~~ἴδε~~ καὶ ἁγιωσις ὑπὸ τῷ Ἄνω-
νίου Κομζόπουλου εἰς τὴν μητροπόλιν τῆς Φιλιππουπόλεως εἰ τὸν ναὸν τῆς
ἀγίας Μαρτίως εἰς μνημοσύνην αὐτοῦ καὶ τῶν γονίων τῶν Παναγιώτου
καὶ Μεταχρησ καὶ Ἀλεξάνδρου, ἢ Μόουβα 1843 Μαΐου κη'. Ἐπει-
νελαμβαίνεται δὲ ἡ ἀγιώσις ἐν τῇ πρώτῃ σφραγῇ τῷ ἐξαγγελίῳ σελίδι σφρα-
γισμῶν καὶ ^{ἰδοχίρις} ~~ἰδοχίρις~~ ὑπὸ τῷ τῷ μητροπολίτῃ Φιλιππουπόλεως Μνημο-
ρον τῷ Λεοβίου, ἴδε καὶ ὑπογράφει.

Ἐν τῇ ἀγιώσει κεμμερισθῆ δὲ ἡ μήτηρ τῶν Μεταχρησ (ἵνα ἐπισημ-
νον ὄνομα ἀλλοτε παρα τῆς ἑλληνικῆς Φιλιππουπόλεως) χερύσασα ἄλθεν εἰς δευτε-
ρον γάμον μετὰ τῷ Ἀλεξάνδρου. φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ἄντωνιος ἐμινεν ὄργανος ἐργα-
σιῶν ἡλικία, δὲ δὲ ἀναγορευθεὶς μετ' ἄλλων ἀμπατριῶν τῷ 1783 ἀσφράγει ἐν
τῷ τῷ ἀμπατριῶν καὶ δὲ ἐν (Βιβλ. Π, σελ. 13) ὑπὸ ἀρχιερέως τῷ πρεσβυτέρῳ τῷ ἀρχιερέϊ Κομζό-
πουλου, γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ οὐχί ὑπὸ τῷ τῷ ἐκκαμφορῶν Παναγιώτου.
Ὁ ἀνώνυμος ἀρχιερὸς τῶν παρυμνῶν ἐν Φιλιππουπόλει διεψήλαξε τὸ ἐκκαμφορῶν
τῶν Κομζόπουλου, ὡς καὶ πάντες οἱ ἀρχιεροὶ τῶν, ὅ δὲ ἀποδεδειγμένος εἰ Μό-
σχον Ἄντωνιος καὶ ὁ εἰς τὰς τῶν νεώτερος τῶν ἀρχιερέων Γεώργιος μετέβησαν
αὐτὸς εἰς Κομζόπουλος. Περὶ τῷ ἡ γαστῶ Γεωργίου (Π) Κομζόπουλου γίνετα

μνεία ἐπὶ τῷ κώδικι τῆς μητροπόλεως τοῦ Νικηφόρου τῆς 20 Μαΐου 1851, σφ. 37.
 (Ὅδε Μουσ. Ἀποστολίδου, Γραμμ. τ. 18. Π. 1939, σφ. 115 2 3. 6.)

• Ὁ Ἀλέξιος μετὰ τὸ 5^{ον} ἄρθρον τῆς διαθήκης τοῦ εὐμνησθέντος ἐπὶ τὴν Ἑλληνικὴν κερματικὴν σχολὴν, ἣν καὶ εἶναι περὶ τῆς χρηματικῆς ἐβοήθησε, καὶ ἐπὶ τὰς πέντε ἀστυνομίας τῆς γενεῆρας τοῦ φιλιππουπόλεως, ἢ ἐπὶ τὴν τῆς μητροπόλεως τῆς ἀγίας μαρίνης, τῆς ἀγίας Κυριακῆς, τῆς ὑπεραγίας Θεωτόκου, τοῦ ἀγίου Διονυσίου καὶ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ ἔλαβε πρῶστα διακρίσεις ἐπιτοκίου δέμας χιλιάδας (ἀρ. 110.000). [τῷδε τῆς μητροπόλεως Νικηφόρου ἐπὶ 1844-1859 τῶν ἐξουχημένων ἐγγράφων, σφ. 52-53, εἶσα ἀναγράφονται ἢ ἐπὶ τὸν κώδικα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνεφερόμενος παρακλητικῆς τῆς κωνσταντίνου ἐπιστολῆς καὶ τὸ ἐπὶ τὸν κώδικα ἀνεφερόμενος ἀπὸ τῶν ἀπὸ παραλαβῆς τῶν κερματικῶν παρὰ τῷ ἀδελφῷ Ν. Μανιάτη]

Κ. Μουσ. Ἀποστολίδου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ